

— Μήπως είμαι κανένας Δὸν Ζουαν έγω; απήντησεν ὁ Κυπριανός· είμαι γεροντοπαλήκαρον, καὶ γεροντοπαλήκαρον ἐννοῶ νὰ μείνω πατάλαβες;

— Τόσῳ τὸ χειρότερο. Κοντολογῆς, τὸ κορίτσι δὲν κάνει νάρθη ὃ τὴν κάμαρά σου, δὲν ταιριάζει, εἶναι ἀπρεπο πρᾶγμα, ὅλο τὸ σπίτι θὰ βοῦξῃ, καὶ θάβηγη τὸνομα τοῦ κοριτσιοῦ. Ποῦ ἀκούσθηκε τέτοιο πρᾶγμα; Μία κοπέλα νὰ πάγη ὃ ἔνα γεροντοπαλήκαρο καὶ νὰ τὸ παρακαλέσῃ νάχη ὑπομονὴ γιὰ τὸ νοῖκη; Μήν τὸ κάνετε αὐτό, θὰ ποῦν: „Ἐξηγηταβελόνης δὰ κι' αὐτὸς ὁ ἄκαρδος!“ μήν τὸ κάνετε αὐτό, γιατὶ θὰ γείνη σούσουρο, καὶ θ' ἀκούσθοιν βρώμικα, σιχαμερὰ λόγια — δὲν χαρίζει κανεὶς ἔτσι, ὃ τὸ βρόντο, τὸ νοῖκη σ' ἔνα ὡμορφο κορίτσι!

‘Ο Κυπριανὸς ἔξεβαλε τὴν καπνοσύριγγα τοῦ στόματός του. Ἐκλεισε τὸ βιβλίον καὶ ἡρώτησε λίαν ἀδιάφορος κατὰ τὸ φαινόμενον.

— Καὶ εἶναι εὔμορφη, ἀλλήθεια, ή κόρη, Κατερίνα;

— Ωμορφη; Ναί, εἶνε. Τώρα ὅμως ἔχαλασε· μὰ δὲν φταίει αὐτή.

— Τί ἐννοεῖς;

— Τὸ κακόμοιρο ἔγεινε πετσὶ καὶ κόκκαλο, ή φτώχια καὶ κακομοιριὰ δὲν εἶναι παῖξε γέλασε, βλέπεις· ποὺς μπορεῖ νὰ βαστάξῃ σὲ τέτοια βασανισμένη ζωή; Ἡ καῦμένη ή Καικιλία εἶνε καλὴ κόρη καὶ φρόνιμη, κ' ἔχει εὔμορφα γαλάζια μάτια, μὰ κρίμα ποῦ εἶναι πάντα κλαμένα. Δὲν ξέρω, δχι δὲν ξέρω τί θ' ἀπογείνουν οἱ ἄμοιροι, μὰ ξέρω πῶς δὲ θάχουνέ χαρούμενα Χριστούγεννα.

— Καὶ τί ἀνθρώποι εἶνε; ἡρώτησεν ὁ Κυπριανός οὐχὶ ἀνευ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος.

— Φτώχια, μεγάλη φτώχια, ἀφέντη. Ο πατέρας ἥτανε ὑπάλληλος ὃ τὸ ταχυδρομεῖο. Πέθανε ἔξαφνα, καὶ δὲν ἀφήκε ἄλλο τίποτε πάρα χρέη. Η μητέρα εἶναι ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, μὰ παντρεύθηκε χωρὶς τὴν θέλησι τῶν γονέων της, καὶ δὲν πῆρε προίκα λεπτὸ τσακισμένο. Αὐτὸ πλειά

δὲν οἱ τὸ ζέρουν· ὅπου φτώχια δὲν μπορεῖ νὰ γείνῃ νοικοκυροσύνη. Τοὺς πῆραν ὃ τὴν μέση τὰ παιδιά — μὰ γιὰ τὴν καλή τους μοῖρα πέθαναν, καὶ μονάχα δύο ἐμειναν: τὸ πρώτο, ή Καικιλία καὶ τὸ μικρότερο, ὁ Πέτρος. Παιδιὰ κατά πῶς πρέπει, καλούαναθρεμένα! Τὸ κορίτσι δὲν τὴν ὑπέρεπει τὴν δουλειά, μὰ ποὺ νὰ βρῆ; Ράβει ἀπ' τὸ πρωΐ ὡς τὸ βράδυ, μὰ τί βγάζει δὰ σήμερα τὸ βελόνι; Θὰ χαλάσῃ τὰ μάτια της. Τὸ μικρὸ εἶνε λίγο ἄγριο, σὰν δὲν τὰ παιδιά. Καὶ ζῇ μὲ πολλὴ ἀγάπη αὐτὴ ή φαμίλια, καὶ τὸ ἀγρότης ἀγαποῦν πολὺ μάνα καὶ κόρη. Τὸ παιδί ἔχει μεγάλο ζῆλο ὃ τὰ γράμματα. Μὰ οὗτε ἀπὸ τὸ νοῦ τους περνᾷ νὰ τὸ σπουδάσουν. Αὐτὸ δὲν ἔχουν νὰ φάγουν οἱ ἄμοιροι· τώρα δὰ ποῦ ἔπεσε ὃ τὸ κρεββάτι ή γρηγὰ ἔβαλαν κι' ὅλα τὰ πράγματά της ἐνέχυρο.

— Καὶ τὸ παιδί τί θὰ τὸ κάμουν;

— Θὰ τὸ βάλουν μαθητοῦδι ὃ ἔνα βιβλιοπωλεῖο.

— Καὶ διατὶ σὲ βιβλιοπωλεῖο καὶ δχι σ' ἄλλη δουλειά;

— Νά, γιατί. Τὸ παιδί εἶνε τρελλαμένο μὲ τὰ βιβλία. Αὐτὸ τὸ πάθος τὸ κληρονόμησε ἀπὸ τὸν πατέρα του. Δὲν μπορεῖ νὰ βάλῃ κανεὶς μὲ τὸ νοῦ του τί σοφίζεται, τί ἡμίπορεῖ νὰ κάνῃ γιὰ ἔνα βιβλίο. ‘Η γρηγὰ ἔλεγε πάντα στενάζοντας: „Ἄχ, αὐτὰ τὰ βιβλία! Αὐτὰ τὰ βιβλία! Ο ἄνδρας της ἥθελε να τάχη δλα, σσα περνοῦσαν ἀπ' τὰ χέρια του. Ἐμειναν κάμποσα βιβλία δικά του. Τὰ περισσότερα τὰ πούλησαν ἀμά πέθανε, μὰ ἔπρεπε ν' ἀκούστε τί φωνές καὶ τί κακὸ ἔκαμε· ὁ Πέτρος. Ἐκλαισ, ζεφώνιζε, καὶ κάλλιο εἶχε νὰ ζεσχίσῃ ἔνα βιβλίο παρὰ νὰ τ' ἀφήσῃ νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ σπίτι. Τώχει τὸ αἷμά τους φαίνεται. Καὶ τώρα ποῦ βρίσκονται σὲ τέτοιο χάλι, κάλλιο ἔχει νὰ μείνῃ νηστικὸ παρὰ νὰ τοῦ ἀγγίξῃ κανεὶς τὰ βιβλία του. Γι' αὐτὸ σκέψης καὶ ή γρηγά: „Ἄς γείνῃ βιβλιοπωλῆς! ὃ δὴ τὴ ζωή του θάχη μὲ βιβλία νὰ κάνῃ, κι' ἀς μήν εἶνε καὶ δικά του.“ Ἀχ! αὐτὰ τὰ βιβλία! . . .

‘Η Κατερίνα ἀπεμακρύνθη καὶ ὁ Κυπριανός ἐμεινε μόνος.

(Ἐπειτα τὸ τέλος.)

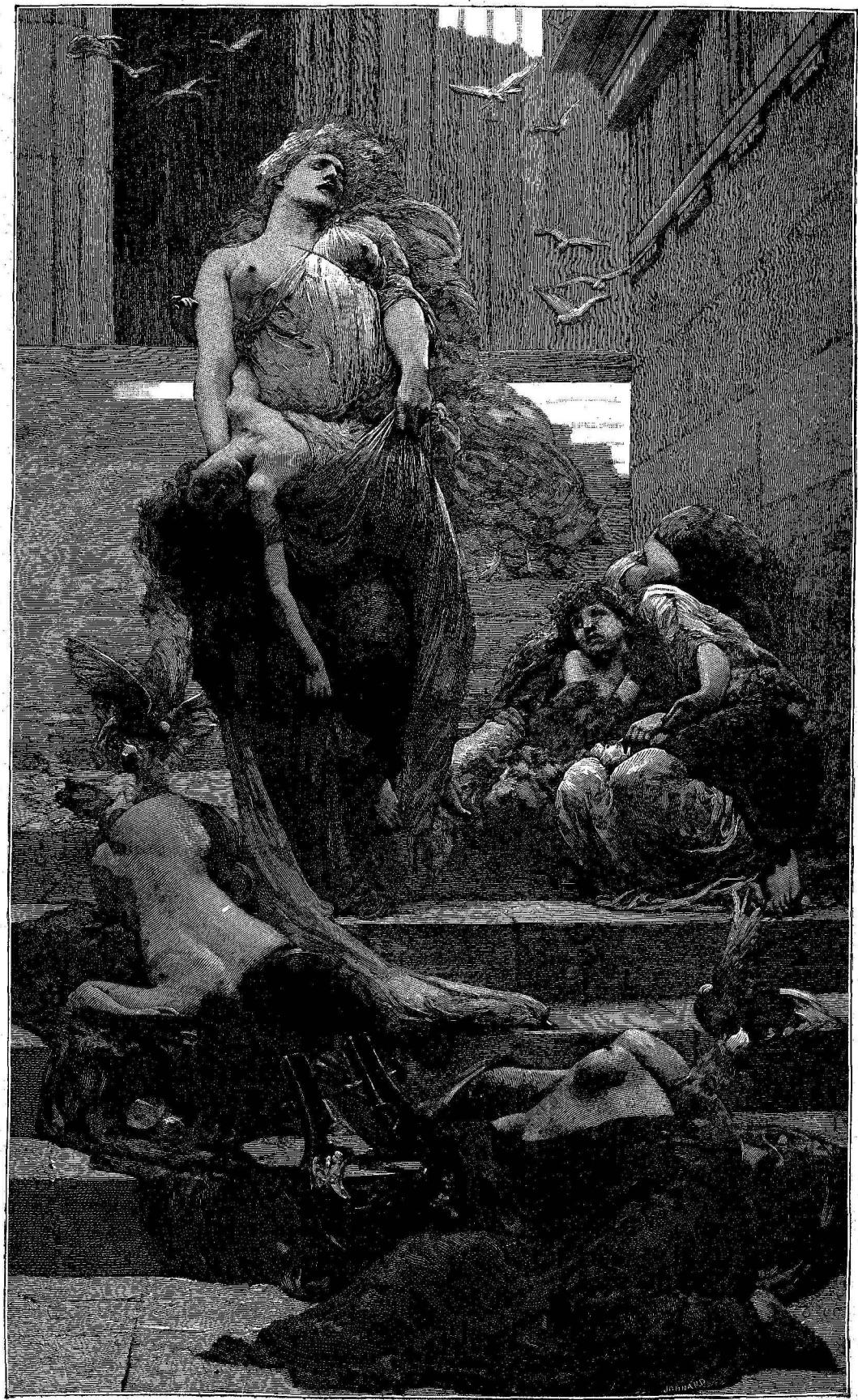
Η ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΤΗΣ ΦΩΝΗΣ.

(τέλος.)

Πῶς θὰ εἶνε ὁ κόσμος κατὰ τὸν ἡλεκτρικὸν αἰῶνα; Πολλάκις ἥδη ἐπεχείρησαν εὐφάνταστοι συγγραφεῖς καὶ διηγηματογράφοι νὰ παράσχωσιν εἰκόνα τινὰ τοῦ μέλλοντος βίου τῆς ἀνθρωπότητος, περιγράφοντες σκηνάς τινας ἐκ του μεγάλου αἰῶνος τῶν τελειοτάτων ἐφευρέσεων καὶ ἀνακαλύψεων· ἀλλὰ τὰ πλεῖστα ἐν ταῖς περιγραφαῖς ταύταις ἥσαν οὐ μόνον εὐφάνταστα, ἀλλὰ καὶ φαντασιώδη, τοῦτ' ἔστιν ἀνήκον εἰς τὸ βασίλειον τῶν μύθων. Καὶ ὅμως ὁ χρόνος, καθ' ὃν δὲ βίος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους θὰ ὑποστῆ μεγάλας μεταβολὰς καὶ οὐσιώδεις διαμορφώσεις ὑπὸ τὴν ἀνυπολόγιστον ἐπίδρασιν τῆς μεγάλης τριάδος, τοῦ τηλεγράφου, τοῦ τηλεφώνου, καὶ τοῦ φωνογράφου — δ χρόνος οὗτος δὲν εἶνε μακράν. Οι πλεῖστοι τῶν συγχρόνων, ἵσως τὰ τρία τέταρτα τῶν νῦν ἔτι ζώντων, θὰ παραστῶσιν αὐτόπται μάρτυρες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. ‘Οπως εἰσέλθωμεν εἰς τὸν αἰῶνα ἐκεῖνον, ἐν μόνον βῆμα λείπει: ή πρακτικὴ χρησιμοποίησις τοῦ φωνογράφου.

‘Η συγνοτάτη ἐν τῷ μέλλοντι χρῆσις καὶ ἐφαρμογὴ τῆς νέας ταύτης ἐφευρέσεως ὑπεδηλώθη ἥδη ἀνωτέρω: Εἰς πλειστακάριας ὁ φωνογράφος θὰ χρησιμοποιήσαι εἰς τὴν

ἀλληλογραφία. Πλειστάκις παρουσιάζονται περιστάσεις, καθ' ἀς δι' ἴσχυροὺς λόγους ἐπιθυμοῦμεν ν' ἀνακοινῶμεν εἰ δυνατὸν τοὺς ἡμετέρους ἀνταποκριταῖς προφορικῶς, οὐχὶ ἐγγράφως, σπουδαίαν τινὰ ὑπόθεσιν. ‘Οποίαν εὐκολίαν παρέχει ἥμιν πρὸς τοῦτο ή μηχανὴ τοῦ Ἔδισον! Πόσην ἀσφάλειαν ἔν τη ἀνακοινώσει σπουδαιοτάτων ὑποθέσεων, ἐμπορικῶν, διπλωματικῶν, στρατιωτικῶν, δικαστικῶν κτλ! Ἐγγραφοὶ ἐπιστολαὶ δύνανται νὰ πλαστογραφηθῶσι, καὶ αἱ μαλλον μυστηριώδεις συμβολικαὶ γραφαὶ ν' ἀποσφραγισθῶσι καὶ παραχαραχθῶσιν, ἀλλ' η φωνὴ ἑκάστου ἀνθρώπου, ὁ ἰδιαῖς εἰς ἔκαστον φύσιγγος, εἶνε τὸ χαρακτηριστικώτατον καὶ δισταλέστατον γνώρισμα τῆς ταυτότητός του, ὅπερ οὐδεὶς ἀλλος δύναται ν' ἀπομιηθῇ. Πόσον δὲ ἐγκάρδιος θὰ εἶνε ή μεταξὺ μεμακρύσμένων συγγενῶν καὶ φίλων διὰ τοῦ φωνογράφου ἐπικοινωνία! ‘Οποίαν χαράν, διπόσην συγκίνησιν θὰ γίσθην μητρός μου ἐγκάρδιον τινὰ χαιρετισμόν. ‘Καλημέρα πάιδι μου! ἀν ἥκουον τὴν προσφιλῆ καὶ περιπόθητον φωνήν της, ἥν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον δὲν ἥκουσα! ‘Οποία ειπούχια, διποσα αἰσθήματα ἀγια καὶ ιερὰ θὰ διηγείροντο εἰς τὸν ἀλλο-

H NIOBH.
Elizav J. Solomon.

δαπή βιοῦντα "Ελληνα, μεταξύ αὐθιρώπων ξένων καὶ ἀδιαφόρων, ἀνὴρ δύνατο πατέρας, καὶ οἶνας δήποτε ὥραν καὶ στιγμήν, ν' ἀκούῃ ἐν τῷ δωματίῳ του τὰς προσφιλεῖς διαλέξεις τῶν συγγενῶν του, τοῦ πατρός, τῆς μητρός, τῶν ἀδελφῶν, τῶν φίλων του! Καὶ πάσον ἵσως θὰ ἐπέδρα τοῦτο ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρός του! Πάντα ταῦτα κατέστησε δυνατὰ καὶ πραγματοποιήσιμα ἢ μεγαλοφυῆς ἐφεύρεσις τοῦ "Εδισον, ὁ φωνογράφος.

"Αλλ' ἡ φωνογραφική συνδιάλεξις μεταξύ μεμακρυσμένων συγγενῶν καὶ φίλων δὲν θὰ εἴναι προνόμιον μόνων τῶν πλουσίων, τῶν δυναμένων ν' ἀγοράσωσι τὴν τώρα βεβαίως οὐχὶ εὐθηνὴν συσκευὴν τοῦ φωνογράφου. Θὰ ἴδρυθσιν εἰς δημοσίας θέσεις φωνογραφικαὶ συσκευαὶ ὡρισμένου μεγέθους πρὸς κοινὴν χρῆσιν ἀντὶ μικρῶν τελῶν, καὶ ὅπως σήμερον ὑπάρχουσι δημόσια τηλεγραφεῖα καὶ τηλεφωνεῖα, οὕτω θὰ ὑπάρχουσιν ἐν τῷ μέλλοντι δημόσια φωνογραφεῖα. Ἐν τοῖς σιδηροδρόμοις θὰ ὑπάρχωσιν ὡσαύτως πρόχειροι φωνογραφικαὶ συσκευαὶ μετὰ τῶν ἀναγκαίων κυλίνδρων καὶ τῶν πρὸς ταχυδρομικὴν ἀποστολὴν καταλλήλων κιβωτίων, πρὸς χρῆσιν τῶν ταξειδεύοντων. Ἐνῷ μέχρι τούτῳ οἱ ταξειδεύοντες διὰ τοῦ σιδηροδρόμου δύνανται μόνον ν' ἀναγινώσκωσιν, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ γράφωσιν εὐχερῶς ἔνεκα τοῦ διηγεοῦς κλονισμοῦ, ἐν τῷ μέλλοντι πολλοὶ ἔξ αὐτῶν θὰ χρησιμοποιῶσι τὸν καιρὸν των πρὸς διεκπεραίωσιν τῆς ἀλληλογραφίας των, ἣτις ἔννοεῖται θὰ εἴναι μόνον φωνογραφική.

Οἱ μεμυημένοι γινώσκουσιν ὅτι τὸ κυριώτατον ἐλάττωμα τῶν γραφέων καὶ γραμματέων εἴναι ὅτι ἀπουσιάζουσι καθ' ἧν ἀκριβῶς ὥραν ἢ μπηρεσία αὐτῶν εἴναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα. Οἱ πολυάσχολοι καὶ πολυπαθεῖς ἔκεινοι ἀνθρώποι, οἵτινες δὲν ἔχουσι ποτὲ καιρὸν νὰ γράφωσιν ἴδιοχείρως τὰς ἐπιστολάς των ἀλλ' ὑπὸ μυρίων περιστασμῶν κατατρυχόμενοι ἀναγκάζονται νὰ ἐμπιστεύονται εἰς ὑπαλλήλους τὰς ὑποθέσεις των, θὰ εμρίσκωσιν ἐν τῷ φωνογράφῳ ἀείποτε πρόθυμον, ἔτοιμον, πιστόν, ἀκάματον γραμματέα, πολύτιμον βοηθὸν καὶ συνεργάτην, ὅστις θὰ εἴναι συγχρόνως εὐθηνός, ἀξιόπιστος καὶ ἔχεμυθος.

Εἶσαι συγγραφεὺς ἢ ποιητὴς ἔχων πολλὰς ἰδέας ἀλλ' αὐθεντὲς μνημονικόν. Μέχρις οὖτις ἐτοιμάσῃς τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα, αἱ ἰδέαι σου, ἀν μὴ ἐλήσμονήμησαν ἐντελῶς, ἀλλ' ἀπέβαλον ἵσως τὴν αὐθορμήτως ἐκ τοῦ στιγματίου ἐνθουσιασμοῦ καὶ οἰστρου ἐκπηγάζουσαν δύναμιν τῆς ἐκφράσεως ἢ τὴν φυσικὴν καὶ ἀβίαστον χάριν, ὅπως ἡ χρυσαλλίς, συλλαμβανομένη αὔρηνς ὑπὸ βιαίων χειρῶν, ἀποβάλλει τὸν λεπτὸν τῶν πτερύγων τῆς χνοῦν. Διὰ σὲ δὲ φωνογράφος ἔχει ἀνεκ τίμητον ἀξίαν. Εἰς αὐτὸν μόνον δύνασαι ν' ἀποταμεύσῃς ζωντανὰς καὶ ἀβλαβεῖς τὰς ἰδέας σου κατὰ τὴν εὐτυχῆ δημιουργικὴν στιγμήν. Πρὸς τοῦτο ἀρκεῖ μόνον νὰ σκέπτεσαι μεγαλοφύων.

Εἶσαι διευθυντὴς μεγάλου τωὸς καταστήματος καὶ δὲν ἔχεις καιρὸν νὰ γράψῃς ἴδιοχείρως τὰς ἐπιστολάς, τὰς διατάξεις, τὰς παραγγελίας, τὰ σχεδιά σου. Ο γραφεὺς ἢ καὶ ὁ στενογράφος σου δὲν δύναται πάντοτε νὰ σὲ παρακολουθῇ πιστῶς, ἵσως δὲ καὶ δὲ λυσσαλέος σκαριφισμὸς τῆς γραφίδος του σὲ καθιστᾶς νευρικόν. Αἱ ἐντολαί σου παρεννοῦνται ἵσως ὑπὸ τῶν συνεργατῶν ἢ ὑπαλλήλων σου καὶ μεταβιβάζονται περαιτέρω ἀνακριβῶς ἢ καὶ πολλάκις ἐκτελοῦνται ὅλως ἀντιθέτως πρὸς τὴν θέλησίν σου. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτη ὁ φωνογράφος εἴναι δικὰ σὲ ἀπαραίτητος. Δύνασαι γὰ ἐγκλεισθῆς μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ δωματίῳ σου καὶ νὰ τῷ ἐμπιστευθῆς ἡσύχως πάντα τὰ μυστικὰ τῆς ἐμπορικῆς σου συνειδήσεως.

Τὰ τέκνα ἡμῶν δὲν δὲν δὲν ἀγνοῶσιν ὡς ἡμεῖς πῶς ὅμιλοις κατὰ τὰς διαφόρους ἐποχὰς τῆς παρελθούσης των ὑπάρχεισαν. Οἱ γέροντες θὰ δύνανται νὰ ἀκούωσι τοὺς λόγους καὶ τὰς δύμιλίας τῆς παιδικῆς των ἡλικίας. "Οπως σήμερον διατηροῦμεν λευκάματα φωτογραφιῶν, οὕτως ἐν τῷ μέλλοντι θὰ ἔχωμεν ὡς ὁραιότατον τούτων συμπλήρωμα τὰ φωνογραφικά λευκάματα, ἐν οἷς, μετὰ τῶν εἰκόνων τῶν συγγενῶν ἡμῶν καὶ φίλων, θὰ διαφυλάττωμεν καὶ τὰς φωνὰς αὐτῶν ὡς Ἱερὰ κειμήλια.

Μεγάλας ὀφελείας θὰ παρέχῃ ὁ φωνογράφος καὶ εἰς τοὺς τυπογράφους, συντάκτας ἐφημερίδων, στοιχειοθέτας κτλ. "Ο "Εδισον κατεσκεύασε μάλιστα πρὸ μικροῦ καὶ εἰδικῶν τινα φωναγραφικὴν συσκευὴν διὰ τὸν στοιχειοθέτας. "Ο φωνογράφος οὗτος ὑπαγορεύει βραδέως καὶ κατὰ μικρὰ διαλείμματα, προφέρων ἑκάστοτε δέκα λέξεις καὶ είτα σιωπῶν, μέχρις οὗ δὲν ἔργατης προφθάσῃ νὰ τὰς στοιχειοθετήσῃ. Τοιουτορόπως ἡ ἀντιγραφὴ δυσαναγνώστων χειρογράφων διὰ τὸν στοιχειοθέτην είναι περιττή. Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ἀνταποκριταὶ τῶν ἐφημερίδων δύνανται ἀμέσως ν' ἀποστέλλωσι φωνογραφημένας τὰς ἀνταποκριτίσεις των. Τὸ πρότον πείραμα διὰ τῆς γέας ταύτης συσκευῆς ἐγένετο ἐν τῷ τυπογραφείῳ τῆς ἐν Νέᾳ Υόρκη ἐκδιδομένης ἐφημερίδος „Κόσμου“ (World), καὶ ἐπέτυχε πληρέστατα. "Ο συντάκτης ὑπηγόρευσεν εἰς τὸν φωνογράφον ἄρμον τι ἔξ ὑπογυίου· ἐν τῷ τυπογραφείῳ τὸ ἄρμον τοῦτο ἐστοιχειοθετήθη ἀμέσως ἐκ τοῦ φωνογράφου ὑπὸ ἡσηκωμένων ἔργατῶν, καὶ δὴ ἀνευ διαλειμμάτων, ἐλαττωθείσης μόνον τῆς περιστροφικῆς ταχύτητος τοῦ φωνογραφικοῦ κυλίνδρου.

Τοῦ φωνογράφου θὰ γίνεται χρῆσις καὶ ἐν τοῖς κοινοβουλίοις. Τί δὲν θὰ ἔδιδον σήμερον σὲ φιλολόγους καὶ οἱ ἀρχαιολόγοι καὶ ἐν γένει πᾶς ἀνθρωπος, ἀνὴρ δύνατο ν' ἀκούσῃ τὸν περὶ στεφάνου λόγον τοῦ Δημοσθένους, ὡς ἀπηγγέλθη ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ ἀθανάτου ρήτορος, μὲ τὴν ἴδιαν τοῦ φωνῆς; Ἀλλὰ δυστυχῶς οὐδεὶς "Εδισον ὑπῆρχε τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ἐν τῷ μέλλοντι δύμως, ἀν γεννηθῆ ἔτος ἀλλος Δημοσθένης ἢ Κικέρων, οἱ λόγοι του δὲν ἀκούνται καὶ θὰ συνταράσσωσι τὰς καρδίας τῶν ἐπιγεννησομένων ἐπὶ αὐτῶν ὅλους.

Δὲν είναι καθόλου ἀπίθανον νὰ ἔχωμεν ἐν τῷ μέλλοντι καὶ φωνογραφημένα βιβλία. Κατὰ τοὺς ἀνωτέρω σημειωθέντας ἀριθμοὺς περὶ τῆς χωρητικότητος τῶν κηροστρώτων κυλίνδρων δυνάμεια εὐκόλων νὰ μπολγίσωμεν καὶ νὰ βεβαιωθῶμεν, ὅτι πρὸς πλήρη φωνογράφησιν ἐνός μεγάλου μυθιστορήματος τοῦ Καρολού Δίκιενς ἀρκοῦσι μόνον τέσσαρες ὄλοκληροι κύλινδροι. "Η φωνογράφησις βιβλίων θὰ είγεν ἵσως ὡς σκοπόν, πρὸς τοῖς ἀλλοῖς, καὶ τὴν ἀντικατάστασιν τῶν ἀναγνωστῶν. Ἐνῷ σήμερον μόνοι οἱ πρίγκηπες καὶ οἱ πλούσιοι διατηροῦσιν ἀναγνώστας, ἢ πολυτελεῖα αὕτη θὰ είναι τὸ ἔξης ἐφικτὴ καὶ εἰς τοὺς ἀπορωτέρους. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότατον κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην εἴναι ὅτι καὶ τὸ λεκτικὸν τῶν μυθιστοριῶν μας θὰ γείνῃ φυσικώτερον. "Ως γράφονται σήμερον τὰ πλείστα τῶν μυθιστορημάτων καὶ διηγημάτων, μᾶς φαίνονται ἀγεντά, μόνον καὶ μόνον διότι εἰμεδα συνειδισμένοι νὰ τὰ ἀναγνωστῶμεν ἐν σιωπῇ, ἀπὸ τοῦ χάρτου· ἀλλ' ὅταν συνειδίσωμεν νὰ τὰ ἀκούσωμεν, τότε ὁ ἀφύσιος, σχολαστικός, ἐπιτετηρευμένος χαρακτὴρ τοῦ λόγου, „τὸ χάρτινον ὄφος“, θὰ προσβάλλῃ πολὺ περισσότερον τὰ δάτα καὶ τὴν καλαισθήσιαν μας. Συγχρόνως δύμως μὲ τὰ φωνογραφημένα βιβλία ἐπιτυγχάνεται καὶ ἀλλος τις πολὺ σπουδαιότερος σκοπός. "Ο θέλων ν' ἀγοράσῃ τὴν φωνογρα-

φικήν ἔκδοσιν τῶν ἔργων μεγάλου τινὸς ποιητοῦ ή συγγραφέως (λ. χ. τοῦ Δάντε, τοῦ Γάσσου, τοῦ Σχίλλερ κτλ.), δὲν δ' ἀγοράσῃ βεβαίως τὰ φωνογραφήματα σχολαστικοῦ τινος δασκάλου, ἀλλὰ δὲ προτιμήσῃ τὴν ὑπὸ διασήμου τινὸς ἐν τῇ ἀπαγγελίᾳ καλλιτέχνου φωνογραφηθεῖσαν ἔκδοσιν τῶν ἔργων τούτων. Τοιουτοτρόπως οἱ φωνογραφικοὶ κύλινδροι, ἐφ' ὃν δὲ εἶναι γεγραμμένα τὰ ἀριστούργήματα τῆς παγκοσμίου φιλολογίας, δὲν εἶναι συγχρόνως αἰώνια ταμειατήρια ἐντέχνου ἀπαγγελίας. Οἱ ἀγοράζων ἐν τῷ μέλλοντι τὸν Ὀδέλλον τοῦ Σαιξῆρου, δὲν ἔχει συγχρόνως εἰς τὴν διάθεσιν του καὶ τὴν διαμασίαν ἀπόλαυσιν τῆς ἀπαραμβίλου τέχνης τοῦ Ρόσση. Ως πρὸς τὸν Ἀμλέττον δέ, δὲν προτιμᾶται ἵσως ή ὑπὸ τοῦ Booth φωνογραφημένη ἔκδοσις.

"Οπως τῶν ἡμίοποιῶν οὕτω καὶ τῶν ἀοιδῶν καὶ τῶν μουσιῶν καλλιτεχνῶν οἱ θρίαμβοι δὲν ἀπαθανατίζωνται εἰς τὸ

ἔξῆς κυριολεκτικῶς. Συναυλίαι ἔξοχων μουσικῶν, ἄσματα περιφήμων ἀοιδῶν, μελοδράματα δλόκηρα θὰ μονιμοποιῶνται καὶ δὲ διαιωνίζωνται φωνογραφούμενα, καὶ εἴτα πολλαπλασιαζόμενα, ἀποστελλόμενα, πωλούμενα, ὅπως σήμερον τὰ λιθογραφημένα μουσικὰ τεμάχια.

Παραλείποντες ἐνταῦθα πάσας τὰς εὐκόλως ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν ἥμῶν ἐννοουμένας ὠφελείας, ἀς ὑπισχγεῖται ἥμιν δὲ φωνογράφος, ἐν τῷ πρακτικῷ βίῳ καὶ ἐν ταῖς ἐπιστήμαις, περαίνομεν τὸν λόγον ἐπαναλαμβάνοντες διὰ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ Ἐδισον κατέστη ἀθάνατον πᾶν διὰ τοῦ ὕπαρκτον ν' ἀπαθανατισθῆ ἐκ τοῦ ὄλικοῦ καὶ φθαρτοῦ ἥμῶν μέρους. Ἐκεῖνος δέ, τὸν ὄποιον δὲ φωνογράφος δὲ καταστήσῃ μετὰ μείζονος βεβαιότητος ἀθάνατον, εἴνε αὐτὸς δὲ μεγαλοφυῆς ἐφευρέτης, δὲ Θωμᾶς ἈλβαἘδισον.

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΕΚ ΝΑΖΑΡΕΤ.

Μετὰ τὴν Ἱερουσαλήμ, τὴν ἀγίαν ταύτην πόλιν, ἐν τῇ ἀπειροὶ ἀναμνήσεις ἐκ τοῦ βίου καὶ τῶν παθῶν, τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ημῶν καὶ Λυτρωτοῦ βαθέως συγκινοῦσι παντὸς χριστιανοῦ τὴν καρδίαν, ἐπόμησαν νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν Γαλιλαίαν, τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἡγιασμένης χώρας, ὅπερ ὑπῆρξε μετὰ τὰ Ἱεροσόλυμα τὸ κυριαδέστατον θέατρον τῆς δράσεως καὶ ἐνεργείας τοῦ Κυρίου ημῶν ἐπὶ τῆς γῆς. Κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, ὅτε δὲ Η Παλαιστίνη εἰρίσκετο ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Ρωμαίων, ὀνομάζετο Γαλιλαία ὄλόκληρος ή πρὸς Βορρᾶν τῆς Σαμαρείας χώρα, ή ἐκτεινομένη μεταξὺ τῆς στενῆς φοινικῆς ἀκτῆς καὶ τῆς ὑπὸ κλιμακωτῶν ὄρέων περιβαλλούμενης γλαυκῆς λίμνης Γεννησαρέτ, ἐνῷ πρότερον τὸ ὄνομα τοῦτο ἔφερε μόνον τὸ βρείσιον μέρος τοῦ ὄρους Ναφθαλήμ.

Ἐκ τῶν πέντε γνωστῶν ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς πόλεων τῆς Γαλιλαίας, Ναζαρέτ, Κανᾶ, Καπερναούμ, Τιβεριαδός καὶ Ναΐν, ή πρώτη ὄνομασθεῖσα, ή Ναζαρέτ, εἶναι τὴν σήμερον ἀδιαφιλονεικήτως ή σπουδαιοτάτη. Ἀναχωρήσας ἐξ Ἱερουσαλήμ, μετὰ συνοδείας πολλῶν ἀλλοι συμπεριηγητῶν, ἐφθάσαμεν περὶ τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ φιλοφρόνως διὰ μέσου πυκνῶν ἐλαιοδένδρων καὶ συκῶν καὶ ὑπερμεγέθων κάκτων μὲ τὰς λευκάς του ὀλίκιας μακρόθεν χαιρετίζοντας ἥματα πολύχινον, κείμενον ἐν στενῇ τινι κοιλάδι. Ἄνατον οὐράνιον δόλον ἀπήστραπτον ἐν μεγαλοπρεπεῖ μαρμαρυγῇ αἱ ἀπειράριθμοι στρατιαι τῶν ἀστέρων καὶ ή σελήνη ἔχει τὸ ἱλαρὸν αὐτῆς φέγγος ἀνά τὴν ἀγρίαν καὶ βραχώδη περίχωρον, δεικνύουσα ἥμιν τὴν ὁδὸν τὴν ἀγουσαν εἰς τὴν ιερὰν πόλιν. Ἡ ὁδὸς αὗτη εἶναι τοσοῦτον δύσπορος καὶ ἀθλία, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ ἐπποιοὶ οἱ συνειδισμένοι εἰς τοιαύτας ἐκδρομάς ἡναγκάζοντο πολλάκις νὰ σταματῶσι, μετὰ μεγάλης προσοχῆς ἀναζητοῦντες θέσιν κατάλληλον, ὅπως τοποθετήσωσιν ἀσφαλῶς καὶ στερεῶς τὰς ὄπλάς των. Ἐνῷ μακρόθεν ή πόλις ἐφαίνετο σχετικῶς νέα καὶ καθαρά, ἀμαρτιαὶ εἰσήλθομεν εἰς τὰς ὄδους καὶ ἔξητασαμεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς καὶ ἀκριβέστερον τὰ καταύτην, ἐλάβομεν τὴν αὐτήν ἐκείνην ἐντύπωσιν, τὴν παρέχουσιν εἰς πάντα Εὐρωπαῖον πᾶσαι ἀνεξάιρετως αἱ πόλεις τῆς Ἀνατολῆς. Ἡ ἀκαθαρσία εἶναι τοσοῦτον ἀχώριστος ἀπὸ τῶν πόλεων τούτων, ὥστε τὴν ἔλλειψιν αὐτῆς ἀδυνατοῦμεν καὶ νὰ φαντασθῶμεν. "Οπως δὲ τὴν ἀκμὴν τῶν χωρῶν τούτων καὶ τὴν λαμπράν καὶ ἔνδοξον αὐτῶν ιστορίαν εἰς μεμακρυσμέ-

νους χρόνους ἀναζητοῦντες αἰσθανόμεθα ἀνένφραστον ἥδονήν καὶ γοητείαν, οὕτω καὶ αἱ πόλεις αὐτοὶ τῆς Ἀνατολῆς, μὲ τοὺς λευκούς καὶ εὐκρινῶς ἐν τῷ κυανῷ δόλῳ τοῦ οὐρανοῦ διαγραφούμενος, εὐμήκεις καὶ ῥαδινοὺς μιναρέδες των, τότε μόνον ἐξασκοῦσι τὸ ἴδιορρυθμον αὐτῶν δέλγητρον εἰς ἥματας τοὺς βαρβάρους τοῦ Βορρᾶ, ὅπαν δρῶμεν αὐτὰς μακρόθεν. Τότε βλέπομεν πρὸ τῶν δημάτων ἥμῶν πραγματουμένας τὰς διαμασίας ἐκείνας εἰκόνας, ἀς ἐζωγράφησεν ἀνεξιτήλως ἐν τῇ νεαρᾷ ἥμῶν φαντασίᾳ ή ἀνάγνωσις τῶν μύθων καὶ τῆς ιστορίας.

Τῇ μστεραίᾳ τῆς ἀφίξεως ἥμῶν, ἀμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἥλιου, ἥρξατο ἐκ νέου ἐν τῇ πόλει Ναζαρὲτ ή καμφδία ή, ἀν δέλετε, τὸ δρᾶμα τοῦ καθημερινοῦ βίου. Ἀμα ὡς αἱ πρῶται ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου ἐχρύσωσαν τὰς κορυφὰς τῶν μιναρέδων καὶ τοῦ καδωνοστασίου τῆς λατινικῆς Ἐπικλησίας, ἥρχισαν οἱ πολυάριθμοι καὶ ἀδέσποτοι κύνες, οἱ ἐξαιρετοὶ οὕτωι καὶ ἀπαραίτητοι μγιονομικοὶ φύλακες τῶν ἀνατολικῶν πόλεων, νὰ γαυγίζωσι λυσσωδῶς, ἀφυπνίζοντες διὰ τῶν φοβερῶν ὄλακῶν των τοὺς εἰς χρυσᾶ ὄνειρα βεβυθισμένους βροτούς καὶ ἐπαναφέροντες αὐτοὺς εἰς τὴν ἰσοβαρὰν πραγματικότητα. Τὰ πρῶτα ἀνθρώπινα ὄντα, ἀτινα ἐφάνησαν ἐν ταῖς ὄδοῖς, ἥσαν γυναῖκες, ἔχουσαι τὰ πρόσωπα κεκαλυμμένα διὰ κυανῶν, κιτρίνων καὶ φοινικοχρόων πέπλων, δι' ὃν ἐφαίνοντο σπινθηροβούλοις μέλανες δόφαλμοι, καὶ παρέχουσαι διὰ τῆς ποικιλίας καὶ ζωηρότητας τῶν χρωμάτων φαιδρόντια καὶ χαρμόσυνον δψιν εἰς τὰς πρωτῆς σκηνὰς τοῦ ἐν ταῖς ἀγυιαῖς βίου, εἰ καὶ αὐτῶν τῶν γυναικῶν ή ὑπαρξίες εἴνει λίαν θλιβερὰ καὶ οὐδὲν ἔχει τὸ φαιδρὸν οὕτε τὸ χαρμόσυνον. Αἱ γυναικες αῦται συλλέγουσι ἔύλλα ἐκ τῶν δασῶν καὶ τῶν περικειμένων ὄρέων καὶ καταβαίνουσι λίαν πρωτεῖς τὴν πόλιν, ὅπως πωλήσωσι τὰ μοχθηρὰ αὐτῶν ἐμπορεύματα. Μὲ τὰ ἐλειεινά των δέματα κάθηνται σιωπηλαὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, περιμένουσαι περιδεῶς τὴν ἔλευσιν τῶν ἀγοραστῶν καὶ εἴτα ὠφελούμεναι δλίγα κερμάτια ἐπιστρέψουσιν οἰκαδε εὐχαριστημέναι. Πολὺ δορυβωδέστεροι τῶν ἐκ φύσεως καὶ συνηθείας συνεσταλμένων τούτων γυναίων εἴναι οἱ ἀνδρες, τὸ πολὺ ἐπικρατέστερον στοιχεῖον τῆς ποικιλῆς καὶ συμμίκτου ταύτης κοινωνίας, ήτις ἀπὸ πρωτίας συναθροίζεται ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν αὐξάνει καὶ πληθύνεται δι' ἀείποτε ἀνακυπτόντων νεοφανῶν καὶ παραδόξων τύπων. Ἐν τῷ ποι-